

ДЖЕННІФЕР БЕЛЛ

ЛЕГЕНДАРІ М

Переклав з англійської
ВІКТОР МОРОЗОВ

Львів
Видавництво Старого Лева
2023

УДК 821.111-311.3-93

Б 43

Text © 2022 Jennifer Bell

Published by arrangement with Walker Books Limited,
London SE11 5HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical, including photocopying, taping and recording, without prior written permission from the publisher.

Cover illustrations © 2022 Paddy Donnelly

Reproduced by permission of Walker Books Ltd, London SE11 5HJ
www.walker.co.uk

Белл Дженніфер

Б 43 Легендаріум [Текст] : роман / Дженніфер Белл ; пер. з англ. Віктора Морозова. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — 352 с.

ISBN 978-966-448-095-3

Зустрічайте «Легендаріум» — продовження пригодницької повісті «Дивовтеча» Дженніфер Белл.

Артур, Реня та Сесілія знову потрапляють у далеке майбутнє й опиняються в гущі карколомних випробувань РПГ — реальної пригодницької гри. Щоб повернутися додому, друзям доведеться взяти участь у турнірі Айронтайда, де оживають легенди усього Видимого Всесвіту, а будь-яке хибне рішення чи непродуманий крок — загроза життю. Чи не забракне їм сміливості, щоб впоратися з усіма надскладними завданнями, допоки сплинуть відведені години? Чи мають шанс звичайні підлітки, загублені в часі, вибороти перемогу в неймовірно досвідчених суперників? І чи вдасться їм розгадати, хто такий той лиходій Дедлок — небезпечний усьому світові?

Отож хутчіше розгортайте цю захопливу книжку — на вас чекає багато загадок, викликів і ЛЕГЕНДАРНИХ пригод!

УДК 821.111-311.3-93

© Дженніфер Белл, текст, 2022

© Педді Доннелі, обкладинка, 2022

© Віктор Морозов, переклад
з англійської, 2023

© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2023

ISBN 978-966-448-095-3 (укр.)

ISBN 978-1-4063-9173-2 (англ.)

Усі права застережено

* Перші літери слів із прикінцевої фрази фільму «Назад у майбутнє»: *Roads? Where we're going, we don't need roads!* («Дороги? Там, куди ми прямуємо, нам не будуть потрібні дороги!») Приклад дуже надійного пароля, який легко запам'ятати, знаючи цю фразу, і майже неможливо зламати. — Прим. пер.

Конкурс із обжирання готдогами зійшов на пси.

— У цьому нічого смішного, — проскиглив Артур, хапаючись за роздуте черево. — Ще трохи — і мій живіт просто лусне.

Його товаришка Реня розреготалася й підсунула йому на тарілці ще один готдог.

— Здаєшся?

Порівняно з ним вона була крихіткою, проте у своїх подертих чорних джинсах, безрукавці з каптуром і масивних військових черевиках мала доволі воєвничий вигляд. Її шовковисте чорне волосся було зібране у високий хвіст на потилиці, а густенький чубчик закривав половину обличчя. Артур сумнівався, що його обвислі шорти і футболка з написом «Мандалорець» теж справлятимуть таке страхотливе враження, тому він тільки грізно насупився й підсунув до себе тарілку.

— Ніколи в житті.

Вони домовилися, що як Реня з'їсть найбільше готдогів, Артур до самого кінця літніх канікул підстраховуватиме її, стоячи знизу, коли вона займатиметься скелелазінням; а от якщо переможе Артур, Реня поділиться з ним своїм доступом до найновішої гри «Людина-павук» на приставці Xbox — адже інакше йому б довелося зо п'ять тижнів розносити газети, щоб його оплатити.

— Може, хтось із вас нарешті виблює? Бо це вже скидається на маразм, — поскаржилася, сидючи поруч із ними за столиком для пікніка, їхня подруга Сесілія. Якщо Реня була вбрана немовби до бою, то Сесілія явно наготувалася до фотосесії для якогось журналу мод. Її аметистово-пурпурові коси були заплетені у вигадливу високу зачіску, і вона начебто налаштувалася демонструвати на подіумі свою вінтажну джинсову куртку й ажурну сукню-максі. У неї на колінах сидів кудлатий білий тер'єр, що збуджено дзявкнув, коли Сесілія відчепила від його червоного нашійника повідець, а тоді побіг до ставочка у глибині Рениного саду. — Бачите... вже навіть Хмарку це дістало.

— Усе скінчиться, коли Артур визнає поразку, — пообіцяла Реня, підносячи до рота готдог.

Та не встигла вона його роззявити, як здалеку в саду щось шубовснуло. Артур глянув на Ренин ставочок і встиг побачити там лише кінчик білого куцого хвостика, що вже зникав під химерно імристою поверхнею...

— Хмарко? — зірвалася на ноги Сесілія. — Обережно, Хмарко! Ти ж, мабуть, не вмієш плавати!

Не випускаючи з рук повідця, вона кинулася бігти до ставка.

Артур почував себе таким обважнілим, що не годен був кудись бігти, але Сесілія не даремно стурбувалася. Хоч Хмарка і був схожий на звичайного вестгайлендського тер'єра — з пухнастою білою шерсткою, округлою мордочкою й загостреними вушками, — насправді він був дуже хитромудрим роботом, або ж міміком, з віддаленого на чотириста років майбутнього. Опікуватися ним їм доручив винахідник із двадцять п'ятого століття на ім'я Майло Херц, і їм ще треба було дуже багато всього дізнатися про цього песика... зокрема й те, чи вміє він плавати.

Зиркнувши на задні двері, щоб пересвідчитися, чи їхні батьки ще й далі в будинку, Артур важко звівся і квапливо потрюхикав услід за Ренею й Сесілією. Коли вони наблизилися до ставка, імла вже розсілася, а вода була нерухома. Над її поверхнею шугала бабка, а за Хмаркою і слід захолов.

— Нічого не розумію, — здивувалася Сесілія. — Я ж бачила, як він сюди впав.

Артур опустився на коліна й занурив руку по лікоть у воду. Але нічого там не намацав, окрім слизьких водоростей.

— Може, він просто вистрибнув зі ставка, а ми цього не помітили?

— Навряд чи, — засумнівалася Реня, штурхаючи носком черевика рінь довкола води. — Тут зовсім сухо.

Сесілія роззирнулася садочком.

— То де ж він тоді? Хмарко! — гукнула вона. — Хлопчику, сюди!

Артур сподівався, що з-за кущів зараз вистрибне збуджена пухнаста кулька, але цього не сталося. Він нервово перевів погляд на занедбаний будинок за Рениним садом, у якому торік вони втрюх, прямуючи за Хмаркою, ненароком втрапили через портал аж у 2473 рік. Опинившись у пастці реальної пригодницької гри (або РПГ) під назвою «Дивовтеча», вони ледве змогли врятуватися звідти живими й неушкодженими.

Відчуваючи дедалі більший неспокій, Артур знову обшукав ставок. Побачив, як щось виблискує в намулі на дні, і простягнув туди руку...

— Обережно, Артуре! — вчасно смикнула його ззаду за футболку Реня, бо зі ставка з гучним шипінням шугонув струмінь імлі, мало не влучивши Артурові в голову.

— Що тут діється? — вигукнула Сесілія.

В Артура прискорився пульс, він звівся на ноги й побачив, як їх обвиває коловорот імлі, утворюючи немовби клітку, крізь яку вже не видно було Рениного саду. Він схопив дівчат за руки й підтягнув їх ближче до себе.

— Тримаймося разом!